

Słowo na niedzielę 26 maja 2019 r.- VI Niedziela Wielkanocna

(Dz 15,1-2.22-29; Ps 67,2-3.5.8; Ap 21,10-14.22-23; J 14,23-29)

Zbawienie dokonuje się przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Duch Święty działa w Kościele, ożywia go i prowadzi. Bóg jest godzien wszelkiej czci i chwały. Miłość jest wyznacznikiem wiary chrześcijańskiej.

Fakt masowego przyjęcia chrześcijaństwa przez pogan bez obowiązku poddania się obrzezaniu i zachowywania Prawa Mojżeszowego nie zachwyił niektórych Żydów z Jerozolimy. Wydawało się im, że obrzezanie i zachowywanie Prawa Mojżeszowego stanowi nieodzowny warunek zbawienia. Wielu zwolenników tej teorii przybyło do Antiochii Syryjskiej, gdzie prowadzili ożywioną dyskusję z Pawłem i Barnabą. Nie mogąc dojść do porozumienia postanowiono wspólnie, by Paweł, Barnaba wraz z innymi udali się do Jerozolimy do Apostołów i starszych, by ustalić wspólne zasady postępowania w tak ważnej sprawie. To wydarzenie zostało opisane w piętnastym rozdziale Dziejów Apostolskich i nosi nazwę Soboru Jerozolimskiego. Dzieli się ono na trzy części: wystąpienie Piotra oraz Pawła i Barnaby; mowa Jakuba i postanowienia końcowe. Piotr w swoim wystąpieniu odwołuje się do tego, że Bóg wybrał go, aby głosił Ewangelię poganom. Piotr wspominając spotkanie z Korneliuszem podkreśla przy tym świadectwo samego Boga, który Żydów i pogan w kwestii zbawienia traktuje w jednakowy sposób. Ustalono, że obrzezanie nie ma żadnego wpływu na zbawienie człowieka. Z tego powodu ochrzczonych pogan nie należy zmuszać do obrzezania. Bóg oczyszcza bowiem serce przez wiarę, a zbawienie wszystkich (również Żydów) dokonuje się przez łaskę Jezusa Chrystusa. Paweł i Barnaba wobec całego Kościoła Jerozolimskiego opowiadali o znakach i cudach, jakie Bóg dokonywał przez nich wśród pogan podczas pierwszej podróży misyjnej. Jakub stojący na czele Kościoła w Jerozolimie zgadza się z tym poglądem, ale wylicza pewne czyny, których chrześcijanie nie powinni robić. Chodzi o sprawę spożywania posiłków. Powołuje się przy tym na Stary Testament i przepisy dotyczące cudzoziemców. Sugeruje, by chrześcijanie unikali bezpośredniego udziału w kulcie pogańskim. Dlatego ci chrześcijanie powinni powstrzymać się od pokarmów składanych tym pogańskim bożkom. Mówi też o konieczności zerwania z nierządem, spożywania mięsa zwierząt uduszonych i spożywania krwi (była uważana za siedlisko życia). Po tych wystąpieniach uchwalono dekret, który przekazano za pośrednictwem Pawła, Barnaby, Judy zwanego Barsabas i Sylasa chrześcijanom pochodzenia pogańskiego w Antiochii, Syrii i Cylicji. Pod natchnieniem Ducha Świętego przeczytano tym braciom dekret, który zwalniał ich od zachowywania Prawa Mojżeszowego i obrzezania, zalecając jedynie, by

nie spożywano pewnych pokarmów, co mogłoby wywołać niepotrzebne zgorszenie wśród mieszkających tam Żydów.

Psalm ten został napisany prawdopodobnie z okazji uroczystości żniwnych. Zasadniczym jednak akcentem nie jest podziękowanie za zbiory, ale prośba o łaskę Bożą dla Izraela, aby inne narody, widząc dowody dobroci Boga Jahwe i przekonawszy się, że On rządzi światem, uznały Go i oddały Mu cześć. Psalmista na początku cytuje słowa zawarte w błogosławieństwie Aarona z księgi Liczb. Następnie ukazuje lud, który prosi o pomoc w zbiorach, jako widzialny znak dla świata, pozwalający poznać, że Bóg jest potężny. Autor wierzy, że dzięki temu znakowi wszystkie narody nawrócą się do Boga, uznając w Nim swego Opiekuna. W następnych wersach psalmista podkreśla rządy Boga nad światem, czego przejawem jest troska o lud i zapewnienie mu środków niezbędnych do życia. Motywem Bożego działania jest troska o nawrócenie narodów świata. Bóg kieruje się w swojej władzy praworządnością, co pozwoli poznać innym narodom, że drogi Boże są prawe. Jak dziecko odziane łachmany jest złym świadkiem dla swoich rodziców, tak głodny lud Boży nie zdoła nikogo przekonać, że Bóg się nim opiekuje. Stąd taka troska o zboże, które zależy od Boga zsyłającego deszcz w odpowiednim czasie. Staje się to dla narodów jawnym dowodem praworządności Boga, opiekuna ubogich, ufających Jego dobroci. Błogosławieństwo Boże stanie się źródłem bogobojności wszystkich ludów. Bóg sądzi, czyli rządzi swoim ludem sprawiedliwie i towarzyszy mu swoją łaską (błogosławieństwem), której dowodem jest płodność ziemi.

Z kim mogę porozmawiać o swoim osobistym związku z Bogiem i Jego planie Zbawienia dla wszystkich ludzi? Gdzie, u kogo szukam odpowiedzi na trudne pytania związane z moją wiarą?

Obecny wszechświat ustąpi miejsca nowemu, w którym nie będzie już żadnej niedoskonałości. Dwa ostatnie rozdziały księgi Apokalipsy ukazują radosne dopełnienie się Bożego planu zbawienia. Pierwszym jego etapem jest nowe stworzenie. Z odnowionego świata definitywnie zostało usunięte wszelkie zło wraz z każdą formą cierpienia. Głos od tronu Baranka oznajmia, że nie chodzi tu wyłącznie o odnowienie całego wszechświata, ale o zbawienie rozumiane jako obecność Boga pośród Jego ludu, pełne zjednoczenie (komunia) odkupionych z Bogiem. Nowy świat jest miejscem wiecznego mieszkania zwycięzców, czyli zbawionych. Cechy nowego porządku zostały ukazane w opisie Nowego Jeruzalem- Oblubienicy, małżonki Baranka. Światłem i świątynią miasta jest sam Bóg i Baranek, nie potrzeba więc innych źródeł światła, ani świątyni zbudowanej przez człowieka. Idealne miasto zostało przedstawione w formie bryły (sześcian) a jego wygląd jest symbolem doskonałego szczęścia. W tym, co Bóg uczynił nie ma żadnego braku, wszystko jest harmonijne, piękne, cenne i trwałe. W Nowym Jeruzalem znajduje się rzeka wody życia

i drzewo życia. Są one kolejnymi obrazami, przez które św. Jan przedstawia pełnię życia i szczęścia, które w Raju człowiek utracił przez grzech pierworodny. Boży plan zbawienia wypełni się, gdy definitywnie zostanie usunięta noc, symbol zła, i zajaśnieje światło Bożego życia. Nowe Jeruzalem to miejsce przebywania nowego ludu Boga- wszystkich zbawionych przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Ten Nowy Lud tworzą: dawny Izrael symbolizowany przez wypisane na bramach miasta imiona dwunastu pokoleń Izraela, lud Nowego Przymierza symbolizowany przez apostołów, których imiona widnieją na dwunastu fundamentach miasta, oraz wszystkie narody. Zbawienie ma bowiem charakter powszechny i wspólnotowy.

Za jakie konkretne dowody Bożej opatrności mogę podziękować? Co mogę zrobić, by moje imię było zapisane w niebie?

Jan w wersecie dwudziestym trzecim rozwija naukę o miłości. Słowa:” będziemy u niego przebywać” wyrażają stałą obecność Boga i Jezusa w życiu chrześcijanina. Bóg w niewidzialny sposób, ale rzeczywisty przebywa w człowieku. Bóg-Trójca Przenajświętsza przebywa w duszy tego, który bezgranicznie Boga kocha. Kto nie kocha, nie przestrzega przykazań- w konsekwencji Bóg nie zamieszkuje w nim, ponieważ musi dojść do spotkania dwóch miłości. Przed odejściem do Ojca- Jezus zostawia uczniom swój pokój. Jego pokój pomniejsza i usuwa lęk oraz trwogę. Pokój Boży potwierdza usprawiedliwienie przez wiarę. Pokój Jezusa potwierdza wiarę uczniów w Niego, otrzymane usprawiedliwienie i zbawienie. Pokój Jezusa to wieczny pokój z Bogiem, wieczne bezpieczeństwo w Bogu. Pokój Boga- pokój Syna- odnosi się do zbawienia wiecznego oraz rozwoju i wzrostu wiary uczniów. Jezus przygotowuje uczniów do momentu swojego odejścia do Ojca. Odejście Jezusa będzie ciężką próbą dla wiary apostołów. Jezus umyślnie powiedział im o swojej męce i śmierci, aby mogli przypomnieć sobie Jego słowa i umacniać się w wierze, gdy będą się one spełniać. Czas Jego nieobecności pośród uczniów nie jest okresem pustki czy odwrócenia się od tych, których Jezus zgromadził. Obecność Jezusa wśród uczniów będzie kontynuowana przez Wspomożyciela, czyli Ducha Świętego, który jest Duchem Prawdy. Uczniowie znają Ducha, bo Duchem są słowa Jezusa. Pełnię mocy tego Ducha otrzymają po Zmartwychwstaniu Chrystusa i po powrocie do Boga Ojca. Duch Święty będzie działał w miejsce Jezusa. Ojciec pośle Go w imię Syna, to znaczy nie tylko na Jego prośbę, lecz jako Jego przedstawiciela. Duch Święty odświeży i utrwali w pamięci apostołów nauki i czyny Jezusa i da im właściwe ich zrozumienie.

Co przeszkadza mi w tym, by lepiej okazywać miłość? W jaki sposób mogę to pokonać? W jakich konkretnych gestach wyraża się obecność Boga w moim codziennym życiu?